

Predicatie  
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**,  
op 11 – 1 - 2008

Zingen: Psalm 25:7

Lezen: 2 Samuël 23:8-17

Gebed

Zingen: Psalm 63:1-3

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij 2 Samuël 23, het gedeelte dat we samen hebben gelezen, en daarvan nader het 15e vers, waar des Heeren Woord aldus luidt:

**“En David kreeg lust en zeide: Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?”**

Als aandachtspunten noem ik u:

1. De lust tot dit water
2. Het verkrijgen van dit water
3. Een eindigen in God met dit water

Geliefden, in ons tekstgedeelte worden de dertig helden van koning David genoemd, met de eerste drie helden als de voornaamste der hoofdlieden. En vervolgens wordt er iets verteld over het begin van Davids regering over alle stammen van Israël, nadat hij zeven jaren koning in Hebron is geweest. Ja, geliefden, in 2 Samuël 5 wordt ons de situatie van ons tekstgedeelte heel precies uit de doeken gedaan en wordt ons getoond in welke omstandigheden plaatsvindt, waar we in deze dienst bij stil willen staan. Daardoor vernemen we dat de Filistijnen David opzoeken om hem te bestrijden als ze gehoord hebben dat deze koning is geworden over geheel Israël. Want geliefden, die David kennen ze wel. Want David, de van God geroepen, en door de Heilige Geest gezalfde koning van Israël, heeft de reus Goliath verslagen! En David heeft daarna de Filistijnen talloze nederlagen toegebracht, in de Naam en de kracht des Heeren! En nu de Filistijnen vernemen dat David koning is over het gehele rijk trekken ze op om hem te

bekampen. En nu lezen we in ons tekstgedeelte dat ze zich zelfs gelegerd hebben in het dal Refaïm, dat is het reuzendal, en dat ze Bethlehem hebben bezet. Ja, dat ze blijkbaar op het oog hebben om het centrum van de graanvlakte te overheersen en om de oogst van Israël te stelen of te verbranden. Als dat gebeurt, zullen er dus armoede en honger zijn. Ja, dan zal de toekomst van Israël in gevaar worden gebracht. Daarom verzamelt David zijn leger als hij van deze Filistijnse invasie hoort en roept hij zijn dertig helden bijeen, om samen te komen in een vesting vlakbij Bethlehem en om daar te beraadslagen hoe ze de Filistijnen een slag zullen toebrengen. En als David dan op die plaats is, gebeurt er iets kostelijks met hem, waar ál Gods ware kinderen kennis aan hebben! En wat hoop ik daarom dat u er ook iets van weten mag. Want dan wordt het hart van David door de trekkende liefde des Heeren hemelwaarts getrokken. En dan is hij als het ware die hele oorlog met de Filistijnen vergeten. Dan is hij zichzelf volkomen kwijt en dan heeft hij alleen nog maar aandacht voor de Heere. Ja, dan verzucht hij met ons tekstvers: "Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bomput, die in de poort is?" Eigenlijk zegt David dit stil bij zichzelf en stil in zichzelf. En David spreekt dit eigenlijk verlangenderwijze, hunkerenderwijze, zuchtenderwijze, omdat de Heilige Geest **de lust tot dit water**, aldus ons eerste aandachtspunt, in zijn hart heeft gegeven en omdat zijn ziel is gaan schreeuwen naar het levende water, waarover Psalm 42 komt te spreken. Want geliefden, het water waarover David spreekt, is het water des levens! Het water, waar David naar verlangt, is het beeld van het leven; ja, dat is het beeld van het leven uit God, door God en tot God. David hunkert door het werk des Geestes in zijn ziel, naar het ware leven. En geliefden, dus hunkert David ten diepste naar Christus, Die het Water des levens is. Die niet alleen de Bron is waaruit het water des levens voortkomt, maar Die Zelf het Water des levens is. O, David ziet er zo naar uit, om bij God vandaan gelaafd te worden met die allerliefste, hemelse Zaligmaker. Met Hem, Die Zichzelf zal geven aan het vloekhout van Golgotha; Die de dood zal overwinnen. Die de duivel de kop zal vermorzelen en Die de waarachtige gemeenschap met de drie-enige God weer mogelijk zal maken. O, David hunkert er zo naar om in Christus verslonden te mogen raken, om in Christus opgelost te mogen worden, en om zichzelf te mogen verliezen in de verheerlijking van Gods Naam. O geliefden, David ziet als het ware voor zich, wat Johannes eeuwen later op Patmos voor zich mag zien; want dan ziet hij als het ware een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit den troon Gods en des Lams. En dan hunkert hij ernaar om door dat Water te worden vervuld, en om uit en door Christus de drie-enige God te verheerlijken. Ach, begrijpt u, dat David even van de aarde weg is? En begrijpt u, dat David er zo naar uitziet om GóD groot te maken, uit en door Christus? Geliefden, David was een waarachtig kind des Heeren. En daardoor kende David het bevindelijke leven met God, de

verborgen omgang in de stille binnenkamer. Och, en dan kan ik niet nalaten om u te vragen, of u daar ook al iets van weet. Och geliefden, we kunnen over zoveel dingen spreken en we kunnen soms heel gevoelig onder woorden brengen hoe het is in de omgang met de Heere, maar dat alles doet u geen nut ten dage der verbolgenheid! Want ge zult die verborgen omgang met de Heere bevindelijk moeten kennen! Maar David weet daarvan; o, hij heeft daardoor ook zulke kostelijke psalmen mogen neerschrijven. En David weet zich zo volkomen afhankelijk van het binnenkomen van dat Water des levens in zijn ziel, van de belevissen mét Christus, uit Christus en door Christus, zodat hij daar uitroept: "Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?" Ja, zoals het hijgend hert der jacht ontkomen, schreeuwt naar de frisse waterstromen, zo schreeuwt de ziel van David om dat Water des levens, om die Zaligmaker en Heiland, die Vorst des levens, om de Zoon des Heeren in de armen te mogen vallen, om uit Hem en door Hem voor Gods ogen te mogen verschijnen; en in Gods huis Zijn Naam te mogen grootmaken. O geliefden, hebt u dit verlangen dan ook al in waarheid leren kennen? En voelt u, wat er op dat moment in het hart van David aan de hand is, omdat u dat zelf ook kent? Omdat er ook in uw leven van die ogenblikken zijn dat ge op uw knieën ligt te roepen en te smeken om dat Water des levens bij God vandaan?

En geliefden, dan vinden we bij David een bijzondere lust tot dit water uit Bethlehems bornput. O, David ziet niet uit naar water waar dan ook vandaan, maar slechts uit Bethlehems bornput! En 'Bethlehem' betekent 'broodhuis'. O geliefden, dan is het David te doen om water en brood, geestelijk water en geestelijk brood en dus om geestelijk voedsel! Ja, David hunkert ernaar om bij God vandaan door Christus gevoed en gelaafd te worden, tot de volmaakte verheerlijking van Gods Naam. O, David verlangt er zo naar om in de armen van die hemelse Bruidegom weg te zinken, om de kussen van Zijn mond te gevoelen; en om te zeggen met de Bruid uit het Hooglied: "Mijn Liefste, mijn Liefste is mijne"! O, dat kent toch al dat ware volk des Heeren! En er zijn toch ogenblikken in het leven van dat volk, dat ze daar zo vervuld van zijn, dat ze hunkeren naar Hem, Die hun alles is, om de Naam des Heeren groot te maken! Maar geliefden, weet ge daar dan persoonlijk al van? Want ge kunt wel beseffen dat dit door u gekend moet worden, maar als ge het niet in waarheid bevindelijk kent, door het werk van de Heilige Geest in uw ziel, dan moet ge er maar op rekenen dat ge nog alles mist om God eeuwig groot te maken. Want, als ge daar een vreemdeling van zijt, dan zijt ge een vreemdeling van het allerdiepste en belangrijkste werk des Heeren in uw ziel: dan zijt ge een vreemdeling van Christus. Want geliefden, waar de Heilige Geest in waarheid een mensenkind komt te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel; en waar een mensenkind in waarheid en in de volle beleving des harten tot een goddeloze wordt, die alleen nog maar verloren kan gaan onder

en door het verdoemende en wraakoefenende recht Gods, daar krijgt zoen niet alleen een oog op Christus, de van God gegeven Heiland, maar daar krijgt zoen ook de lust in de ziel om Hem te kennen en vervolgen te kennen. Om Hem te beminnen en om zich in de dadelijkheid aan Hem kwijt te raken. Ja, daar komt de lust tot dit water, dit Water des levens, en dus tot Christus, het hart en de ziel te vervullen en daar kan het dan ook niet anders geliefden, of daar schreit zo'n mens: "Geef mij Jezus of ik sterf. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf." O geliefden, dan zijn er zo ontzettend veel mensen, en misschien ook wel in ons midden, die denken door hun godsdienstigheid, hun vroomheid, hun rechtzinnigheid en hun oppassendheid bij Gods volk te mogen behoren, maar die nog nooit in de woestijn der ontdekking zijn gebracht, die nog nooit iets hebben leren kennen van het overtuigende, ontgrondende, ontkledende en afsnijdende werk van de Heilige Geest. Die het nog nooit hebben meegemaakt, dat alle zelf gelegde grondjes tot de zaligheid werden vernield, en dat de gaten in het kleed van eigen vroomheid vielen. Ja, dan zijn er zo ontzettend veel vrome mensen, zogenaamd vrome mensen, die hun handen en hun zakken vol hebben met beloften en die daarmee voor de Rechter van hemel en aarde menen te kunnen verschijnen. Maar die nog nooit in waarheid tot een dief, een huichelaar, een leugenaar en een eerover Gods zijn geworden, om een walg te krijgen van zichzelf. En dan zijn er zoveel zogenaamd bekeerde mensen, die uren kunnen vertellen over alles wat zij hebben beleefd, gevoeld en meegemaakt. Maar die nog nooit in de vierschaar Gods zijn gebracht en die nog nooit het hoofd op het blok hebben moeten leggen; en die nog nooit Gods recht hebben moeten billijken, toevallen en omhelzen, om uit te roepen: "Verloren. Verloren. Voor eeuwig verloren", om hun toekomst slechts te zien in het hellevuur. En geliefden, wat zou het erg zijn, als u zich nu bij uw naam hoort noemen. Want als ge daarmee de eeuwigheid ingaat, dan zult ge uit de mond van de Rechter van hemel en aarde niets anders vernemen dan: "Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur!" om in het vuur van de hel eeuwige smarten te lijden. Want geliefden, dan hebt ge Christus nog nooit in waarheid van Israëls God geschonken gekregen, van achter het recht. En Gods Woord zegt zo duidelijk in 2 Korinthe 5:17: "Indien iemand ín Christus is, die is een nieuw schepsel." Voor dezulken en voor dezulken alleen is het oude voorbij gegaan en is het alles nieuw geworden, om in nieuwigheid des levens uit en door Christus, God groot te maken. O geliefden, ziet het daarom toch eens na in uw leven, hoe het met u is. Het is nog het heden der genade! En ik heb u niet over voor de hel! Wat zou het toch erg zijn, als het vannacht eeuwigheid voor u werd en u op duizend vragen geen antwoord kon geven. Want dan zult ge nergens anders terechtkomen dan in de poel van vuur en sulfer, om eeuwig te kermen. O, dan wordt ge vanavond nog zo ernstig gewaarschuwd, geliefden! David heeft lust gekregen, om zich in Christus, het Water des

levens, kwijt te raken. En daardoor roept hij het in zielsverlangen en in zielsvervoering uit: “Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?” Och geliefden, hoort u, dat de lust van David dus niet zijn bekéring is? Dat de lust van David evenmin alles is wat hij heeft mogen meemaken en mogen ervaren? Want al is het groot als een mensenkind van de Heere veel beleven mag, het zal echter om de Heere Zélf moeten gaan. En daar gaat het David om, geliefden. Het gaat David om Christus, het Water des levens! Het gaat David om die allerliefste Heiland en Verlosser, die Borg en Zaligmaker. O, hij wil zo graag wegsmelten in Hem, Die Zijn leven borg zal zetten om dat van eeuwigheid uitverkoren volk te zaligen. David heeft dus echt geen lust in gewoon water, geliefden, want gewoon water was er genoeg, maar David heeft genadelust, David heeft lust in het Water des levens. Daarom heeft David ook niet aan een van zijn helden gevraagd om water te gaan halen, want er is geen mens die je het leven bij God vandaan geven kan, er is geen mens die je Christus geven kan. O, daar kun je alleen God om smeken en Christus kun je alleen bij God vandaan ontvangen. Daarom schreeuwt de ziel van David tot God en daarom smeekt zijn hart om dat Water des levens, om Christus. Och geliefden, dan wordt het zo duidelijk waarom er in onze tekst staat: “David kreeg lust”, want die lust, die genadelust, moet je krijgen bij God vandaan. Die lust moet je geschonken worden uit het eeuwige welbehagen des Vaders. Ja, die lust moet God Zelf in je ziel werken. En als de Heere die lust niet werkt in uw en jouw en mijn ziel, dan zijn er heel wat andere lusten in ons hart te vinden, namelijk de lusten der zonden. Want die hoeft u niet te krijgen, die heb je al! Ontelbare bekende lusten en nog veel meer onbekende lusten. O, als de Heere die lust naar het Water des levens niet werkt, dan wordt onze mensenziel vervuld met gruwelijke lusten, met walgelijke lusten, met verschrikkelijke zondelusten! Want geliefden, wij mensen, wij hebben de Heere moed- en vrijwillig de rug en de nek toegekeerd en we hebben ons in de armen van de duivel geworpen! Ja, we hebben ons in een drievoudige dood geworpen: een geestelijke dood, een tijdelijke dood en een eeuwige dood. We zijn Gods beeld kwijtgeraakt, geliefden. En we zijn op weg gegaan naar de eeuwige smarten van de hel, waar nimmer één druppeltje water ontvangen zal worden. Ach, weet u, Eva kreeg in het paradijs ook lust. Ze kreeg namelijk lust om te eten van de boom der kennis des goeds en des kwaads, omdat de duivel haar dat had ingefluisterd. En als Eva doorbreekt in die duivelse lust, dan grijpt ze de vrucht van die verboden boom, om in een schrikkelijke verwoesting neer te storten. En vervolgens wordt ze opnieuw vervuld met een duivelse lust, namelijk om ook haar man te doen eten van die verboden vrucht. Want zonde hijgt naar zonde; zonde baart zonde; zonde begeert zonde; en door die gruwelijke zondeval wil Eva niets liever dan haar man meeslepen naar de hel. En zo liggen die twee daar verdoemd en verloren, en neergestort van de top van eer in eeuwige

verwoesting. En in Adam is het ganse menselijke geslacht begrepen, u en jij en ik van nature. O geliefden, in Adam is het ganse menselijke geslacht, vanaf de prilste ontvangenis, verdoemelijk voor God. En een mens doet dan van nature ook niets anders dan God tergen met zijn woorden, met zijn gedachten, met zijn gevoelens en met zijn daden. Ja, geliefden, er leeft in ons mensen niets anders dan de lust des vleses en de lust der hel. En we maken ons dag na dag rijp voor onze eeuwige verdoemenis in de buitenste duisternis. Maar geliefden, bent u daar al bevindelijk achtergebracht? Ach, nu kunt u dit misschien wel beamen, u kunt dit misschien wel geloven en u kunt dit misschien wel met een historisch geloof onderschrijven, maar geliefden, dat is alles te kort voor de eeuwige zaligheid, want u zult het bevindelijk, en dus met uw hart, moeten leren kennen om een goddeloze, doodschuldige en doemwaardige voor God te zijn. En dan leert ge ook in verdriet voor God uit te roepen: “Heere, kruisig toch die verschrikkelijke lusten! Heere, tem ze toch! Heere, verzoen ze toch en leer mij toch om die zonden, die goddeloosheden en die verdorvenheden achterwege te laten.” Ach geliefden, wat zou het groot zijn als u daarvan weten mag in uw leven. Want dat leren al Gods ware keurlingen kennen. Als die namelijk in waarheid te maken krijgen met het wederbarende werk Gods, o dan gaat de Heere ze de spiegel van Zijn wet voorhouden. En dan gaan ze bang worden voor zichzelf. Dan gaan ze benauwd worden om allerlei dingen te ondernemen, want dan weten ze dat er uit hen geen vrucht zal zijn in der eeuwigheid, waar de Heere blij mee is. Ja, dan leren ze de lust tot dit Water kennen en dus de lust tot Christus, die dierbare Zaligmaker; om uit Hem en door Hem God groot te maken. En zo komt dus openbaar, geliefden, dat de lust tot dit Water dáár geboren wordt, waar een mens bevindelijk zondaar voor God wordt; waar een mens in rouwklage vanwege de zonden over de aarde gaat; waar een mens de ware droefheid over de zonden, en de ware droefheid tot God, leert kennen; en waar een mens naar Johannes 16:8 overtuigd wordt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Het is daarom ook niet zo verwonderlijk, geliefden, dat in onze tijd nog maar zo zelden de lust tot dit Water wordt gevonden, want een mens wil niet meer horen van zonde en schuld, van hel en verdoemenis, en een godsdienstig mens helemaal niet! Want die draagt toch het teken van het verbond op zijn voorhoofd en is daardoor toch ingelijfd in het genadeverbond, die behoort daardoor toch bij het zaad van Abraham, die mag zich daardoor toch alle beloften aan Abraham gegeven, toe-eigenen. En dan hoeft er toch niet meer gesproken te worden over Adam!, dan hoeft de zondeval toch niet meer genoemd te worden! En dan hoeft er toch niet meer aangewezen te worden dat de mens op weg is naar de hel, want in dat verbond ligt de hemel toch voor hen open. Maar geliefden, het oude volk wist zo goed wat een oud gedicht zegt, namelijk: “Adam niet geleerd, is Christus niet begeerd.” Want het verlangen naar het Water des levens komt slechts daar waar een mensenkind in het effen recht des Heeren wordt

geleid. En waar een mensenkind, in het licht van de ware Godskennis, de waarachtige zelfkennis ontvangt. Want dan komt er ook het verlangen naar de waarachtige Christus kennis, om die bevindelijk te ontvangen. Ja, dat hunkeren naar het Water des levens komt slechts daar waar een mens in de weg van Gods recht moet omkomen. En waar de mens op het plekje gebracht wordt, waar hij dat recht Gods moet gaan omhelzen en moet gaan zeggen: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig”! Ja geliefden, de ware dorst naar Christus komt slechts daar waar het mensenhart volkomen verbrijzeld wordt onder de mokerslagen van Gods wet en waar een mensenkind zich naar Gods recht heeft leren kennen als een goddeloze, een onrechtvaardige, een onheilige, een doodschuldige en een doemwaardige, voor wie geen andere toekomst meer mogelijk is dan het hellevuur. O, dan wordt daar gesmeekt: “Wie zal mij het water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is? Wie zal mij Christus schenken, dat waarachtige Water des levens?” Maar kent u dat plekje dan al, geliefden? Bent u misschien al op dat plekje gebracht? Vormen onze tekstwoorden misschien de roep die onophoudelijk in uw bestaan wordt gehoord? Och geliefden, dan moet u maar niet te snel ja knikken. Want weet u, er zijn mensen die denken zondekennis te hebben en die denken dat er verlangen naar Christus in hun ziel te vinden is, omdat ze eens knepen in het geweten hebben gekregen onder een ernstige prediking, omdat ze eens iets hebben gehoord van de donder van Gods wet en iets hebben gezien van de bliksemen van Gods toorn en omdat ze iets hebben gevoeld van de scherpste van het tweesnijdend scherpe zwaard van Gods Woord. O, wat hebben ze toen in hun bed liggen woelen en draaien. En wat hebben ze toen gesmeekt: “Heere, help me toch! Heere, red me toch! Heere, verlos me toch!” En toen kwamen ze er ineens achter dat dit roepen toch aangeeft, dat de Heere in hun leven is begonnen waardoor ze toen maar de sluitrede hebben gemaakt dat ze bij Gods volk behoren. Want als de Heere in je leven begint, dan maakt Hij Zijn werk ook af. Maar geliefden, het mag dan groot zijn die dingen te hebben ervaren, als dat echter alles is wat u in uw leven bij God vandaan hebt meegemaakt, o luistert dan toch goed, want dan zal datgene waar ge op steunt uw hand komen te doorboren. Immers, het is u dan om niets anders te doen geweest, dan om uw redding uit het hellevuur en om uw toekomst in de hemel! Het ging u dan alleen maar om uw eigen zaligheid en uw eigen geluk! Maar nooit ging het u om Gó d en nooit was het u te doen om de verheerlijking van Gods deugden, en nooit had u waarachtig dorst naar Christus, dat Water des Levens. De Heere zal dan ook eenmaal niets anders tegen u zeggen dan: “Ik ken u niet, vanwaar gij zijt; wijkt van Mij af, gij werker der ongerechtigheid.” David mag komen verwijzen naar de ervaring van al Gods kinderen. David mag ons vanavond aanwijzen dat de lust tot dit Water, de lust tot Christus, het verlangen om in Hem weg te smelten en om uit Hem en door Hem God groot te maken, door het ware

werk des Heeren, wordt beleefd. O geliefden, ziet het dan toch na, want met een tekstje, een versje en een traantje zult u niet behouden kunnen worden. En God is vrij, o zeker; het is vrije, soevereine genade! Maar geliefden, de Heere werkt de lust tot dit Water in de ziel van een iegelijk van wie de naam geschreven staat in het boek des levens des Lams. En als de Heere dat komt uit te werken, dan gaat het altijd vanzelf. Dan hoeft de Heere maar te spreken en dan geschiedt het ware werk des Heeren. Kijk maar eens naar Saul bij Damascus. O, daar klinkt het Woord des Heeren en dan is hij geveld. Dan ligt hij op de grond. En uit mijn eigen leven kan ik u hetzelfde vertellen. O geliefden, als de Heere gaat beginnen, dan is er geen tegenstand meer mogelijk en dan gaat het werk des Heeren vanzelf. Dan vallen alle beletsels weg, dan worden alle hindernissen opgeruimd en alle tegenwerpingen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Want de Heere heeft een gewillig volk op den dag van Zijn heirkraft. De Heere werkt altijd onwederstandelijk. “Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er.” En geliefden, de Heere werkt ook altijd door de onmogelijkheid heen, ja daar, waar een mens nooit water uit Bethlehems bornput zou kunnen krijgen. Daar, waar de weg ten eeuwigen leven volkomen geblokkeerd lijkt. Waar niets anders meer mogelijk is, dan verloren te gaan daar werkt de Heere het ontsluiten van de Levensbron. Daar gaat de Heere erop aanwerken om een mensenkind in een weg van recht Christus te schenken. Ja, daar werkt de Heere die roep van onze tekst: “Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bomput, die in de poort is?” O geliefden, daar willen mensenkinderen niets anders dan zich verliezen aan die allerdierbaarste Zaligmaker, Die Zijn leven zal uitgieten aan het vloekhout van Golgotha, Die neder zal dalen in de diepste put van de hel. Ja, Die alle brood en water zal missen om de grootste der zondaren te redden en te verlossen. O geliefden, als u denkt iets bij God vandaan ondervonden te hebben tot uw zaligheid, en u bent nog nooit gebracht op dat plekje der onmogelijkheid, en u hebt nog nooit beleefd dat u nooit meer zalig zou kunnen worden, dan moet u daar maar niets voor tellen, en niets voor rekenen, dan moet u dat alles maar voor de mollen en de vledermuizen werpen. Want de Heere werkt altijd op de onmogelijkheid aan, om waar te kunnen maken wat de Heere Jezus zegt: “Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.” Ja, de Heere, o geliefden luistert toch goed, de Heere schenkt het ware leven slechts achter de dood. En de Heere gaat een mens slechts door de hel van de hel verlossen. En een mens krijgt slechts de zaligheid geschonken door de rampzaligheid heen. Want de mens moet verloren gaan met zichzelf, hij moet de dood in en hij moet de hel geopend zien, om Christus geschonken te krijgen van achter het recht. En dan weet ik best wel geliefden, dat men vandaag op vele plaatsen de mond vol heeft van genade vóór recht. Dat omkomen onder en door het recht verwijst men naar de prullenbak. “Want”, zo zegt men, “dat is bedacht door de mensen van het gezelschapsleven.” Maar geliefden, het is



naar de Schrift. Want de Heere zegt Zelf: “Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid.” De Heere zegt Zelf: “De doden zullen horen de stem des Zoons Gods”, en goddelozen zullen om niet gerechtvaardigd worden, en vijanden zullen met God worden verzoend. Bent u dat dan al geworden? Och, er schreef eens iemand aan mij: “Dominee, ik zou zo graag een vriend van God willen worden!” Toen heb ik teruggeschreven: “Vraag maar eerst of de Heere u in de beleving een vijand wil maken.” Want alleen vijanden worden met God verzoend. Want als een mens nooit in de beleving die gruwelijke vijandschap tegen God in zijn hart heeft ontdekt, geliefden, dan is hij nooit op het plekje der onmogelijkheid terechtgekomen. En de Heere werkt alleen maar door de onmogelijkheid heen. O, ik weet het wel, wij zien onszelf zo graag als vrome, ernstige vrienden van de waarheid! En wij willen altijd zo graag iets voor God neerleggen en iets bij God aanbrengen en laten opschrijven tot onze zaligheid. Ja, opkomend uit het werkverbond, willen we altijd ons behoud verdienen. Wij werken op het leven aan, maar God werkt op de dood aan. Wij werken op de hemel aan, maar God werkt op de hel aan, want helwaardigen worden gezaligd en goddelozen worden opgeraapt van het vlakke des velds, waar ze vertreden liggen in hun geboortebloed en ten dode opgeschreven zijn. En dezulken zullen uit de mond des Heeren horen: “Leef; ja, leef!” Teneinde deelgenoot te worden van de zaligheid en het Water des levens om niet, geschonken te krijgen, om uit en door Christus God groot te maken. Och geliefden, ziet het eens na in uw leven, hoe het met u is. En weest dan bedacht op uw arglistig hart, want we zijn vaak zo slim dat we een soort derde weg bedenken. O, als ik aan iemand vraag: “Bent u nog onbekeerd?” Dan zegt die man: “Nou, nou, dominee, nee, nee, zo is het toch niet!” En als ik dan vraag: “Maar bent u dan bekeerd?” “Nee, nee, dat durf ik ook niet te zeggen!” Ja maar, hoe is het dan? Want het is van tweeën één, geliefden. Een tussenweg, een beetje bekeerd en een beetje onbekeerd, een beetje een kind van God en een beetje een kind van de wereld, dat kan niet. O, ziet het toch na hoe het is en hopelijk vergist u zich dan niet! Want van nature zijt ge allen kinderen des satans, van nature ligt ge verloren als een brandhout in het helle vuur. En door Gods genade en wederbarende kracht zult ge als een brandhout uit dat helle vuur gehaald moeten worden. O, ziet toch na of ge daar al van weet en of in waarheid die roep al in uw leven heeft geklonken: “Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?”

Dan willen we nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 73 en daarvan het 13e zangvers:

Wien heb ik nevens U omhoog?

Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog

Op aarde nevens U toch lusten?  
Niets is er, waar ik in kan rusten.  
    Bezwijkt dan ooit in bitt're smart,  
Of bangen nood, mijn vlees en hart,  
Zo zult Gij zijn voor mijn gemoed  
Mijn rots, mijn deel, mijn eeuwig goed.

Wanneer we dan nu met ons tweede aandachtspunt stilstaan bij **het verkrijgen van dit water**, och geliefden, dan worden we door onze tekst verwezen naar Bethlehems bornput, die in de poort is. Weet u, in het oude oosten had je twee soorten putten. Je had een graafput en je had een bornput. Een graafput is dus een put die door mensen wordt gegraven. Abraham en Izak hebben op hun reizen regelmatig putten gegraven. En men groef dan net zolang tot men bij het grondwater terechtkwam, om mensen, kinderen en dieren dan uit die put te laven. En dat water uit die put kon best koel zijn. Ja, dat kon zelfs koud zijn. Maar dan was het maar een ogenblikje, want dat water nam heel snel de temperatuur van de omgeving aan en dan was het niet meer te drinken. Maar je had ook bornputten. Dat waren putten die hoefde je niet te graven, want die waren er al vanaf de schepping, en het water borrelde daarin op uit ongekenne diepten. Het water van een bornput is altijd fris. Och geliefden, dan zien we dus twee putten. En dan kijk ik naar zo'n graafput en een graafput is mensenwerk. Om een graafput te krijgen is een mens aan het werk gegaan. En zo zijn er heel wat mensen die een menselijke bekering hebben door menselijk graafwerk, die een menselijke bevinding hebben door alles wat ze zelf gedaan hebben en meegemaakt, die een menselijke goedkeuring hebben voor hun eigen menselijke graafwerk. Je zou deze mensen "doe-het-zelf-christenen" kunnen noemen. Ze hebben alles zelf gedaan. We komen er in onze tijd zoveel tegen, geliefden, die hebben zich zelf bekeerd. Die hebben zelf Christus aangenomen. Die zijn zelf tot geloof gekomen. Dat kun je vandaag aan de dag toch talloze malen vernemen? Dan zegt iemand tegen je: "Maar bent u al bekeerd? Bent u al tot geloof gekomen?" Al die "doe-het-zelf-christenen" en dus zogenaamde christenen, doen het allemaal zelf. En je hoort het altijd aan hun manier van vertellen, want dan zeggen ze: "Ik ben bekeerd. Ik ben tot geloof gekomen. Ik heb Jezus aangenomen. En ik ben zo aangenaam gesteld geweest onder de bediening van Gods Woord. Ik heb kortgeleden zo kostelijk mogen kerken!" Allemaal ik en nog eens ik. Allemaal graafputten! En geliefden, dat water uit die graafputten is dus in het begin heerlijk fris. Maar na verloop van tijd neemt het de temperatuur van de omgeving aan; dan wordt het brak en lauw en dan kun je het alleen maar uitspuwen uit je mond, want dan word je er misselijk van. En als je een glas water uit die graafput tegen het

licht houdt, dan zie je hoe troebel en onzuiver het is. En je proeft telkens weer het menselijke, het nagmaakte, het bijna-christen-zijn, het bijna-kind-van-God-zijn, het bijna-wederom-geboren-zijn en het bijna-bekeerd-zijn. Maar als je bijna wederom geboren bent, dan ben je niet wederom geboren hoor, geliefden! En als je bijna bekeerd bent, dan ben je dus niet bekeerd! En als je bijna een kind van God bent, ben je dus een dwaze maagd en dan ben je dus geen kind van God en dan mis je de olie des Geestes in de vaten. En de poorten van Gods Koninkrijk gaan slechts open voor waarachtig wederom geboren kinderen des Heeren, die in een weg van recht in Christus zijn ingelijfd. Ja, die Christus geschonken hebben gekregen van Israëls God en die door het bloed van Christus zijn gewassen van al hun vuile zonden en die in de dadelijkheid bekleed geworden zijn met de gerechtigheid, de heiligheid en de heerlijkheid van Christus. Och geliefden, laat het toch eens nazien hoe het met u is! David wil geen water uit een graafput, geliefden, want hij heeft in die graafput, in zichzelf, de dood gevonden. David, o, hij was er bevindelijk zo achtergebracht, dat de mens vijandig doodgevallen is in een drievoudige dood en dat er van mensenwerk niets goeds te verwachten is. Daarom moet hij water hebben uit een bórnpot. Maar dan moet ik u direct gaan waarschuwen, want ik moet u eerlijk behandelen. Een graafput kan namelijk als twee druppels water lijken op een bornpot. Want geliefden, er is ook gemene genade. En door de gemene genade des Geestes kan een mensenkind als twee druppels water lijken op een echt kind des Heeren, maar het net niet zijn. Net niet. Denkt u eens aan Achitofel. O, David sprak in aangenaamheid met Achitofel over de dingen des Heeren en Achitofel verhangt zich, hierdoor betonende, dat hij geen waarachtig kind des Heeren was. Denkt eens aan Judas. Judas, die het Woord des Heeren zo zuiver heeft verkondigd. Judas, die zieken de handen heeft opgelegd en duivelen uitgeworpen. Judas verraadt zijn Meester en maakt een einde aan zijn leven. En geliefden, denkt eens aan Simon de tovenaer en Demas. Maar geliefden, nu kunnen we daar en daar en daar wijzen, maar hoe is het dan van binnen bij ons? Och, dan moet ik denken aan een Thomas Shepard, die spreekt over de evangelische huichelaar die na vreselijke overtuigingen zover komt dat hij een sóort verzoening smaakt, een sóort verzoening. En hij zegt: “Lieve Jezus, Hij de mijne en ik de Zijne!” Maar geliefden, hij heeft nog nooit te maken gekregen met het récht van God. En hij heeft dat recht van God nog nooit moeten billijken, toevallen en omhelzen. O, zoen heeft Christus dus nog nooit in waarheid geschonken gekregen, want Christus wordt je alleen geschonken van achter het recht. En dus, nadat je in het punt des tijds van de vierschaar Gods verloren bent gegaan met jezelf. O, David vraagt om het levende Water van de levende God, uit die ware bomput van Bethlehem. En waarom nu uit Bethlehem? Ach geliefden, dat is toch de plaats waar Christus geboren zal worden? Dat is toch de plaats waar die lieve Zaligmaker het levenslicht op aarde zal

aanschouwen? Dat is toch de plaats waar de Messias, die alleraanbiddelijkste hemelse Bruidegom, het aardse lichaam zal aannemen? O, waar Hij, Die blank en rood is en Die de banier draagt boven tienduizend, Zijn aardse leven zal beginnen om te volbrengen wat Hij in de Raad des Vredes beloofd heeft aan Zijn Vader. Bethlehem, dat is toch de plaats waar Hij in doeken gewonden in de kribbe ligt en waar Hij begint aan de weg van lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, om goddelozen uit genade, om niet, te zaligen. David wil het water uit die éne bornput; en alle bornputten in het land doen voor David verder niet mee. Och geliefden, David wil dat water, dat leven uit Christus; en alle andere bronnen van zogenaamd leven tellen voor David niet mee. En David gaat er nog iets meer bij zeggen, geliefden. Want hij spreekt over het water uit de bornput van Bethlehem die in de póórt is. Hoort u hoe David separeert en hoe hij elke keer weer iets aanwijst? Misschien hebt u gedacht: “Wel, in Bethlehem zijn wel meer bornputten.” “Nee”, zegt David, “het gaat maar om één bornput, en dat is de bornput die in de póórt is.” En geliefden, in het oude oosten, was de poort de plaats waar de rechterstoelen stonden en waar de rechter zetelde. David, hoort u het, wil dus slechts water ontvangen in een weg van recht! Hij wil alleen dat water uit Bethlehems bornput die in de poort is! En dus is er maar één bornput waaruit het water geput mag worden, één bornput waaruit het water geestelijk opborrelt uit de onbegrijpelijke diepten van het welbehagen Gods. Díe bornput bedoelt David en dát water, Christus. Och geliefden, als wij Christus zaligmakend geschonken willen krijgen, dan moeten we Hem dus afsmecken bij God vandaan om Hem van achter het recht te mogen ontvangen. Nergens anders vandaan, want het Water des levens is alleen te vinden in de bornput te Bethlehem, die in de poort is. Elke andere weg is een leugenweg, geliefden! O, wat wil ik u dat met klem zeggen, wát de hedendaagse godsdienst er dan ook van maakt. Christus ontvang je alleen van achter het recht en in een weg van recht. O, dat we dit toch nooit zouden vergeten. En al spreekt men heden ten dage praktisch nergens meer over Gods recht en wordt er alleen maar gesproken over Gods liefde, over Gods barmhartigheid, over Gods genade en over Gods ontferming, David weet het precies, geliefden, en David komt ons de juiste weg aan te wijzen: Eén poort is er: In Bethlehem, waar die ene bron is, en daaruit wil hij water. Och geliefden, dan is het noemen van een bornput in Bethlehem eigenlijk al de punt van een naald. Maar de punt van die naald is nog veel te breed, want dan moet er nog veel verder gesepareerd worden, want het gaat om die ene bornput in Bethlehem, die ene die in de poort is. Een mensenkind zal dus alles moeten verliezen, en moeten sterven in een weg van recht om naar Gods gerechtigheid verlóren te gaan. En pas als dat in de dadelijkheid plaatsvindt, dan wordt een mens van achter het recht Christus, het Water des levens, geschonken. Eén bornput, die in de poort is; één Water, één Zaligmaker, één God de Vader, één God de Zoon en één God de

Heilige Geest, ook al probeert men in onze gruwelijke tijd alle godsdiensten gelijk te stellen. En dat Water kende David, o zeker! En naar dat Water, naar Christus, verlangt David. O geliefden, David sterft liever dan ander water te drinken. Och, hoe is het dan bij u? Is er bij u ook rechtsliefde te vinden, omdat u geen andere weg wilt bewandelen dan de weg van Gods recht? En is er bij u liefdesrecht, omdat u nimmer zalig zou willen worden dan in de verheerlijking van Gods recht, omdat het ook u alleen te doen is om dat Water, dat Leven, om Christus, uit de bornput die te Bethlehem in de poort is? Maar geliefden, dat betekent tegelijk dat het voor ons onmogelijk zal zijn om aan dat water te komen. U moet het zich maar eens voorstellen; als wij naar die poort zouden gaan en als wij bij die rechters zouden komen, en wij zouden om dat water vragen, dan zouden we voor die rechters niet kunnen bestaan; wij, als goddelozen, als verdorvenen, als verdoemden! O geliefden, we zouden dat water nooit kunnen bekomen. En in ons tekstgedeelte wordt ons nog iets getoond. Want, daar is dat rondzwervende Filistijnenleger. Daar in dat dal der reuzen zijn de vijanden van de kinderen Gods. En daar staan wachtposten bij die poort! O geliefden en die zullen dus allemaal verslagen moeten worden, wil je dat water uit die bornput, die te Bethlehem in de poort is, kunnen bekomen. Merkt u hoe het ervoor staat? Dan is het ónmogelijk om dat water te kunnen bemachtigen. O, al Gods volk komt erachter dat dit onmogelijk is, dat het verloren is, dat het kwijt is. En ze worden het daar nog mee eens ook, want ze leren Gods recht te omhelzen. Ze zeggen eerlijk, nooit zalig te willen worden ten koste van Gods recht en Gods deugden. O geliefden, wat is het dan duidelijk dat dit water je gegeven moet worden en dat David daarom zegt: “Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is?” En toch ontvangt David dat water. Weet u hoe? Omdat daar drie helden zijn. Drie helden, die uittrekken om dat water te halen. En geliefden, dat mogen we op een geestelijke wijze verstaan. O, vanwege de tijd moet ik kort zijn. Drie helden: geloof, hoop en liefde. En deze drie helden worden door de meerdere David aan al Gods waarachtige keurlingen geschonken. En die drie helden gaan uit, die drie helden van David. En ze verslaan al die Filistijnen om het water uit Bethlehems bornput te gaan putten. O, dan zijn daar die drie helden, geloof, hoop en liefde. En het geloof ziet geen dood en vreest geen Filistijnen, want er is geen hel en verdoemenis voor degenen die in Christus zijn! En wat de wereld overwint, dat is het geloof, het waar zaligmakend geloof. Ja, dat geloof is Christus omhelzend, Gode verheerlijkend en zielzaligend. Dat geloof is het instrument waardoor de weldaden Christi worden toegepast. En die tweede held, de hoop, och geliefden, dat is de hoop die hoopt tegen hoop. En de psalmist zegt: “Hoopt op den HEERE, gij vromen; is Israël in nood, er zal verlossing komen.” En de derde held, dat is de liefde. De liefde van God en de liefde tot God, als de wederomstuitende daad Gods. En “de liefde is sterk als de dood, vele wateren zouden

deze liefde niet kunnen uitblussen”. En deze drie helden worden door die meerdere David ingezet om het Water des levens te kunnen ontvangen. En hierdoor mogen Gods keurlingen in de dadelijkheid beleven om in een weg van recht, van achter het recht, Christus geschonken te krijgen, het Water des levens, om uit en door Christus, God drie-enig te verheerlijken. Ach geliefden, dan zal het ons niet verwonderen dat we met ons derde aandachtspunt bij David **een eindigen in God met dit water** zien. Want als David dit water krijgt aangereikt, dan gaat hij het als een plengoffer voor Gods heilig aangezicht uitgieten en dan gaat hij daardoor heenwijzen naar Christus, het Water des levens, Die Zijn dierbaar bloed zal uitgieten tot verzoening van de zonden van Gods keurlingen. O, dan mag David daar wijzen op het bloed des Nieuwen Testaments dat vergoten wordt tot zaligheid van hen, van wie de namen gegraveerd staan in de beide handpalmen des Heeren. O, dan mag David in Christus eindigen. En dan mag David in God in Christus zijn zaligheid vinden. O geliefden, wat is dat groot; en wat zal die David zichzelf dan ook in God kwijtgeraakt zijn, om God te verheerlijken en God te prijzen. Och, en dan ten laatste, wat zijn er toch een mensen voor wie hun bekering alles is, voor wie hun zaligheid alles is, voor wie hun bevindelikheden alles zijn! Maar geliefden, Psalm 68:10 in de berijming zegt zo duidelijk: “Die GóD is onze zaligheid!” O, voor David is God in Christus zijn zaligheid. Maar hoe is het dan bij u? Hoe is het dan bij jou?

O, onbekeerden onder ons, wat zijt ge altijd vervuld met het water der zonde en wat leeft ge uzelf uit in de zonden. O zeker, vroom, ingetogen en ernstig, maar gruwelijk zondig! En wat is het altijd maar weer: ik, ik en nog eens ik, ook bij uw godsdienst. Maar ziet toch onbekeerden, dat ge op weg zijt naar dat oord waar ge geen druppeltje water te drinken krijgt en waar zelfs geen tranen geschreid worden omdat die dan nog enige opluchting zouden geven; och onbekeerden, laat u vanavond toch ernstig waarschuwen. Het is nog de genadetijd.

En bekommerden onder ons, o, wat hebt ge uzelf leren kennen in uw goddeloosheid, in uw verdorvenheid, in uw doemwaardigheid, in uw gruwelijk indrinken van de zonde en in uw uitleven van uw vleeselijke lusten. En wat weet ge uzelf verloren en kwijt. Ja, naar Gods recht zult ge niet voor God kunnen bestaan, en aan dat Water des levens zult ge niet kunnen komen, want dat is slechts te vinden in Bethlehems bornput die in de poort is en dus in een weg van recht. Maar geliefden, wat hebt ge als bekommerden toch ook zicht gekregen op die lieve, lieve Zaligmaker. O, wat hebt ge Hem mogen zien in Zijn dierbaarheid, Zijn beminnelijkheid, Zijn aanbiddelijkheid en in Zijn gepastheid. En wat hunkert ge ernaar om in Hem verslonden te liggen, om uzelf aan Hem kwijt te worden. O bekommerden, vraagt de Heere dan maar om te komen doortrekken en om u op dat plekje te brengen waar het voor u eeuwig kwijt is, om daar te beleven dat Christus tussenbeide zal treden en waar zal maken: “Ik voor u, daar gij anders

den eeuwigen dood hadt moeten sterven”, om door Zijn bloed gereinigd te worden van alle vuile zonden en met het fijn lijnwaad van Zijn verdiensten bekleed te worden.

En volk des Heeren, dat hebt ge mogen beleven. Ge hebt het uzelf niet aangeproat en hebt het zelf niet gepakt en niets zelf gedaan! Maar o, ge hebt het gekregen bij God vandaan! Ge hebt het beleefd, ge kunt het plekje aanwijzen en ge kunt het vertellen. O, wat onbegrijpelijk, wat groot en wat kostelijk. Maar volk, wat zijn er vaak Filistijnen op de been. En wat maken ze het u vaak moeilijk. En wat zijn er vaak binnenpraters die de buitenpraters gelijk geven. O volk, vraag de Heere toch maar om u water te brengen uit Bethlehems bornput die in de poort is; om Christus bij vernieuwing aan uw ziel toe te passen. Vraag de Heere maar om u eens te brengen in Zijn binnenkameren. Want dan zult ge beleven wat het is, als die hemelse Bruidegom Zijn linkerhand onder uw hoofd legt en u met Zijn rechterhand komt te omhelzen om u dan de kussen Zijnsmonds te doen gevoelen; ja, dan zult ge genoemd worden met de naam, die ge alleen zelf kunt weten en uitspreken. O volk, zie er dan maar naar uit om eens, verlost van het lichaam der zonde, God eeuwig groot te maken en om God nooit meer verdacht te houden, nooit meer aan Zijn Woord te twijfelen, maar eeuwig te zingen van Gods goedertierenheên. Ja volk, verlang er maar naar, zing er maar van en spreek er maar over, tot eer van de drie-enige God. Och, schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verhoogt en verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid.

Amen.

Zingen: Psalm 42:1

‘t Hijgend hert, der jacht ontkomen,  
Schreeuwt niet sterker naar ‘t genot  
Van de frisse waterstromen,  
Dan mijn ziel verlangt naar God.  
Ja, mijn ziel dorst naar den HEER’;  
God des levens, ach, wanneer  
Zal ik naad’ren voor Uw ogen;  
In Uw huis Uw Naam verhogen?